ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Τεχνάσματα μποέμ καὶ πτωχοπροδρόμων. Πῶς ἐξοικονομοῦνται τὰ χρήματα. Ὁ Ἰταλὸς μποέμ καὶ ὁ βαθύπλουτος τραπεζίτης. «Ἤρθα νὰ μὲ δανείσετε !...» Τὸ τέταρτο τοῦ Ραμπελαί. Ἡμέραι δεινῆς ἀπενταρίας. Πῶς κατώρθωσε νὰ φάη, νὰ κοιμηθῆ καὶ νὰ ταξειδέψη τζάμπα ! Ὁ ἀπαιτητικὸς δικηγόρος καὶ ὁ λόρδος Στάνλεϋ κ.τ.λ. λ.τ.λ.

Χριστόφορος Μαρτῖνο Βῆλαντ, ὁ διάσημος γερμανὸς ποιητὴς ποὺ ἔζησε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, συνείθιζε νὰ λέη πὼς«ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλουτίζη κανεὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἁρπάζη τὴν περιουσία τῶν ἄλλων...μὲ τὴν συγκατάθεσί τους» !...

Πραγματικῶς εἶνε τρομερὰ εἰς εὐφυΐαν καὶ ἐφευρετικότητα τὰ τεχνάσματα ποὺ μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ τσεπώσουν τὰ χρήματα τῶν ἄλλων...μὲ τὴν συγκατάθεσί τους ! Καὶ εἶνε τρομερώτερα τὰ τεχνάσματα ποὺ μεταχειρίζονται ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔχουν πεντάρα στὴν τσέπη τους καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐξοικονομήσουν ἕνα ποσὸν γιὰ νὰ βγοῦνε ἀπὸ τὸ οἰκονομικό τους ἀδιέξοδο.

Χαρακτηριστικὸ εἶνε σχετικῶς τὸ παράδειγμα ἑνὸς Ἰταλοῦ μποέμ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὅταν ἔφθασε πειὰ στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς ἀνεχείας, ζήτησε ἕνα πρωῖ νὰ παρουσιασθῆ στὸν διευθυντὴ μιᾶς μεγάλης Τραπέζης τοῦ Μιλάνου.

— Πέστε του, εἶπε στὸν κλητῆρα, ὅτι πρόκειται γιὰ ζήτημα σπουδαιότατο ποὺ δὲν δέχεται ἀναβολή.

Φυσικὰ ὁ διευθυντὴς τὸν δέχθηκε ἀμέσως, περίεργος νὰ μάθη τό «σπουδαιότατο ζήτημα ποὺ δὲ δεχόταν ἀναβολή». Μόλις βρέθηκε μπροστὰ στὸν διευθυντὴ ὁ νέος,τοῦ εἶπε ζωηρὰ καὶ ἀπότομα χωρὶς καμμιὰ προεισαγωγή :

— Κύριε διευθυντά, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ δανεῖστε χίλιες λιρέτες ! Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο σᾶς τὶς ζητῶ, ἀλλὰ εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη καὶ δὲν ἔχω κανέναν ἄλλο ἀπ' τὸν ὁποῖο νὰ τὶς ζητήσω.

— Μά, δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω, παρετήρησε ἔκπληκτος ὁ διευθυντής.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτείνομαι σὲ σᾶς, εἶπε ὁ νέος.

Καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἔδωσε τὶς χίλιες λιρέτες, χωρὶς βέβαια νἄχη τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τοῦ ἐπιστραφοῦν, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιατὶ τὸν κατέπληξε ὁ πνευματώδης καὶ τολμηρὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο τοῦ ζήτησε τὸ δάνειο...

***

Ἀλλὰ εὐφυέστερος καὶ τολμηρότερος εἶνε ὁ τρόπος ποὺ μεταχειρίσθηκε ὁ Ραμπελαί, ὁ διάσημος Γάλλος σατυρικὸς τοῦ 15ου αἰῶνος, μιὰ φορὰ ποὺ βρέθηκε ξένος κι' ἀπένταρος στὴν Λυών.

Ὁ Ραμπελαὶ ζοῦσε στὴν Ρώμη ὅπου ἔκανε τὸ γιατρὸ καὶ ἠσχολεῖτο καὶ μὲ τὴν βοτανικὴ καὶ μὲ τὴν φιλολογία. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταξείδια του στὴ Ρώμη, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκῖσκος ὁ 1ος ἔτυχε νὰ γνωρίση τὸν συγγραφέα καὶ τὸν περιποιήθηκε τόσο πολύ, ὥστε ὁ Ραμπελαὶ σκέφθηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν Ρώμη καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι. Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἐπραγματοποίησε τὴν σκέψη του αὐτὴ καὶ ἕνα πρωῖ ξεκίνησε γιὰ τὸ Παρίσι. Δὲν εἶχε κάνει ὅμως καλὰ τοὺς λογαριασμούς του καὶ καθὼς ἦταν καὶ λίγο σπάταλος τὰ χρήματά του τοῦ τελείωσαν προτοῦ φθάση στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ του.Κι' ὅταν τὸ ταχυδρομικὸ ἁμάξι, μὲ τὸ ὁποῖο ταξείδευε ἔφτασε στὴ Λυὼν καὶ στάθμευσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως, ὁ Ραμπελαὶ ἦταν πειὰ μ' ἀδειανὸ βαλάντιο καὶ ἀδειανὸ στομάχι !...Δὲν εἶχε χρήματα ὄχι μόνο γιὰ τὰ ναῦλα του ἀπ' τὴν Λυὼν στὸ Παρίσι, ἀλλὰ οὔτε γιὰ νὰ πληρώση τὸ τόσο ἀπαραίτητο γεῦμα του καὶ τὸ ἐνοίκιο τοῦ δωματίου, στὸ ὁποῖο θὰ ἔμενε τὴν νύχτα ἐκείνην. Ἄρχισε τότε νὰ σκέπτεται γιὰ νὰ βρῆ τρόπο νὰ ἀντιμετωπίση τὴν κατάσταση, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε. Ἡ διαμαρτυρίες τοῦ πεινασμένου στομάχου του δὲν τὸν ἄφηναν νὰ σκεφθῆ. Τότε ἀπεφάσισε πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ δειπνήση κι' ἔπειτα νὰ σκεφθῆ τί θὰ ἔκανε. Κατέβηκε λοιπὸν στὴν αἴθουσα φαγητοῦ τοῦ ξενοδοχείου, παρήγγειλε ἕνα πλούσιο γεῦμα καὶ τὸ κατεβρόχθισε ἀμέριμνος. Ὅταν ἀπόφαγε, ἄρχισε πειὰ νὰ σκέπτεται πῶς θὰ πλήρωνε.

Σκέπτονταν,σκέπτονταν ἐπὶ ἕνα τέταρτο, χωὶς νὰ βρίσκη καμμιὰ λύσι. Κι' ὅπως διηγεῖτο ἀργότερα ὁ ἴδιος τὸ τέταρτο αὐτὸ ἦταν τὸ χειρότερο καὶ τὸ πιὸ ἀγωνιῶδες ποὺ εἶχε περάσει σ' ὅλη του τὴ ζωή. Ἀπὸ τότε μάλιστα καθιερώθη στὴν Γαλλία κι' ἔπειτα καὶ σ' ἄλλες χῶρες ἡ φράσις «πέρασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀλὰ Ραμπελαί», γιὰ κείνους ποὺ ἀγωνιοῦν καὶ ἀντιμετωπίζουν κάποιο ἀδιέξοδο. Στὸ τέλος ὅμως ὁ Ραμπελαί βρῆκε τί θἄκανε. Εἶπε λοιπὸν πὼς θὰ πλήρωνε τὸ φαγητὸ του μαζὺ μὲ τὸ ἐνοίκιο τοῦ δωματίου ποὺ θἄμενε ἐκ' ἔπειτα ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του. Πῆρε τότε λίγη στάχτη ἀπ' τὸ τζάκι καὶ τὴν μοίρασε σὲ διάφορα χαρτάκια, τὰ δίπλωσε προσεκτικὰ κι' ἔπειτα φώναξε τὴν διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ στείλη ἕνα μικρὸ παιδάκι ποὺ νὰ ξέρη γράμματα. Ἐκείνη τοῦ ἔστειλε τὸ δικό της παιδί.Ὅταν ἔφθασε ὁ μικρὸς, ὁ Ραμπελαὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήση στὸ τραπέζι, τοποθέτησε μπροστά του πέννα, μελάνι καὶ τὰ χαρτάκια μὲ τὴν στάχτη κι' ἔπειτα τοῦ ὑπηγόρευσε νὰ γράψη ἐπάνω στὸ καθένα ἀπ' τὰ χαρτάκια τὶς ἑξῆς ἐπιγραφές : ***«Δηλητήριο γιὰ τὸ Βασιλέα», «Δηλητήριο γιὰ τὴ Βασίλισσα», «Δηλητήριο γιὰ τὸν Δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης»*** κ.λ.π.

Ὅταν τελείωσε εἶπε στὸν μικρό :

— Πρόσεξε μὴν πῆς τίποτε γιὰ ὅσα ἔγραψες, γιατὶ θὰ σοῦ κάνω μεγάλο κακό. Θὰ σὲ σκοτώσω !...

Ὁ μικρὸς ὅμως μόλις βγῆκε διηγήθηκε ἀμέσως στὴν μητέρα του τί εἶχε γράψει κι' ἐκείνη πάλι ἔτρεξε στὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Λυὼν καὶ τοῦ ἀνέφερε τί εἶχε συμβῆ.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀκολουθούμενος ἀπὸ πολλὰ ὄργανά του, μπῆκε ξαφνικὰ στὸ δωμάτιο τοῦ Ραμπελαὶ καὶ ἀφοῦ ἔκανε λεπτομερῆ ἔρευνα, βρῆκε καὶ κατέσχε τὰ χαρτάκια μὲ τὴν στάχτη. Ἔπειτα ὑπέβαλε τὸν μυστηριώδη ταξειδιώτη σὲ αὐστηρὴ ἀνάκρισι.

Ὁ πονηρὸς Ραμπελαὶ ἀπὸ σκοποῦ πλέον, ἔδινε στὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας ἀπαντήσεις ἀόριστες, ἀσαφεῖς καὶ ἀντιφατικές, χωρὶς ἐν τούτοις καὶ νὰ ὁμολογήση τὴν ἐνοχή του.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη.

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶνε νὰ μὲ στείλετε στὸ Παρίσι, τοῦ εἶπε ὁ πονηρὸς Ραμπελαί.

— Βέβαια, καλὰ λέτε ! ἀποκρίθηκε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ λύσις αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτερη ὅλων, γιατὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς προϊσταμένους του καὶ στὸν ὑπουργὸ τῆς Ἀστυνομίας ἡ δραστηριότης του, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἔβγαζε ἀπὸ πάνω του τὴν εὐθύνη ποὺ θὰ εἶχε ἂν κρατοῦσε στὴ φυλακὴ τὸν Ραμπελαί, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη ὡς συγγραφέως εἶχε φθάσει καὶ ὡς αὐτὸν, καὶ ἤξερε πως εἶχε ἰσχυρὰ μέσα.

Τὸν ἐπεβίβασε λοιπὸν σ' ἕνα ταχυδρομικὸ ἁμάξι ποὺ ἐναύλωσε ἐπίτηδες καὶ μὲ ἰσχυρὰ συνοδεία τὸν ἔστειλε στὸ Παρίσι. Ἔτσι ὁ Ραμπελαὶ ταξείδευσε μὲ ὅλη του τὴν ἄνεση καὶ συγχρόνως ἀπέφυγε νὰ πληρώση τὸ ἐνοίκιο τοῦ δωματίου καὶ τὸ λουκούλειο δεῖπνο του στὸ πανδοχεῖο.

Ὁ Φραγκῖσκος Ραμπελαὶ

Ὅταν ἔφθασε στὸ Παρίσι ὁ Ραμπελαὶ τὸν παρουσίασαν στὸν Βασιλέα ὡς τρομερὸ συνωμότη. Ὁ Βασιλεὺς παραξενεύτηκε καὶ τὸν ρώτησε γιατὶ συνωμοτοῦσε ἐναντίον του. Τότε ὁ Ραμπελαὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ πάντα εἰλικρινέστατα.

Ὁ Φραγκῖσκος 1ος ὅταν ἄκουσε τὴν ἀφήγησι τοῦ Ραμπελαί, στὸν ὁποῖον δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ δυσπιστῆ, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του γιὰ τὸ εὐφυέστατο ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο κόλπο του, διέταξε νὰ ἀφεθῆ ἀμέσως ἐλεύθερος καὶ συγχρόνως νὰ τοῦ καταβληθῆ ἀπ' τὸ βασιλικὸ ταμεῖο ἕνα σεβαστὸ ποσὸν γιὰ τὰ πρῶτα του ἔξοδα στὸ Παρίσι.

***

Ἕνα ἄλλο τέχνασμα πρὸς ἐξοικονόμησιν χρημάτων μεταχειρίσθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος κάποιος ἄγγλος δικηγόρος τοῦ Λονδίνου, φορολογήσας ἐξυπνότατα τὸν πελάτη του λόρδο Στάνλεϋ.

Ὁ λόρδος Στάνλεϋ εἶχε κάποια ὑπόθεσι στὰ δικαστήρια τοῦ Λονδίνου καὶ προκειμένου νὰ ἐκδικασθῆ εἶχε πάρει ὡς συνήγορό του τὸν ἐν λόγῳ δικηγόρο, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ κερδίση ὁ πελάτης του τὴν δίκη.

Εὐγνωμονῶν ὁ λόρδος μὲ τὴν ἀποτελεσματικότητα, μὲ τὴν ὁποία ὁ δικη-

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MIGUEL JAMACO'I'S

ΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ Δ'

Ὁ Φορ-γκέ ϊ γ ἦ-ταν γεμᾶ-τος χαρὰ γιατὶ θὰ πήγαινε ἐ-κεῖν ο τὸ βράδ υ ν' ἀκούση τὴ Μανὸν» στὸ μελόδραμα. Κι' αὐτὸ συνέβαινε ὄχι γιατὶ ὁ Φοργκέϊγ εἶχε καμμιὰ ἰδαίτερη κλίσι στὴ μουσική, ἀλλὰ γιατὶ ἤξερε ὅτι στὸ θεωρεῖο τῶν Γκαλύς, ποὺ τὸν εἶχαν προσκαλέσει, θἄβρισκε καὶ τὴν ὡραία κυρία Μοντελέ, μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἀρχίσει ἕνα φλὲρτ πολὺ τρυφερό.

Ὅταν τὸ βράδυ ὁ Φοργκέϊγ γύρισε σπίτι του, γεμᾶτος διάθεση, γιὰ νὰ ντυθῆ καὶ νὰ δειπνήση, βρῆκε ἕνα γραμματάκι τῆς ὡραίας κυρίας Μον ελέ, ποὺ τὸν πληροφοροῦσε βιαστικά, ὅτι δὲν θὰ πήγαινε στὸ θέατρο.

Ἡ ἀπογοήτευσις τοῦ Φοργκέϊγ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε κάθισε στὸ γραφεῖο του, πῆρε ἕνα φύλλο χαρτὶ κι' ἔγραψε μὲ νευρικότητα ἀτὸν κ. Γκαλύς : ***«Ἀγαπητὲ φίλε, λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν θὰ μπορέσω νἀρθῶ ἀπόψε στὸ μελόδραμα...»*** Καὶ ἐπειδή, φυσικά, δὲ μποροῦσε νὰ προσθέση : ***«...διότι δὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ κ' ἡ κυρία Μοντελέ»,*** χρησιμοποίησε τὸ ψέμμα ποὺ συνειθίζεται σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις : ***«...λόγῳ ἑνὸς ἀπροόπτου ἐπεισοδίου ποὺ θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ προφορικῶς».***

Ὕστερα κάλεσε τὸν ὑπηρέτη του Ἀντώνη, καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀντώνη, θὰ ντυθῆς καὶ στὶς ἐνηὰ θὰ πᾶς τὸ γραμματάκι αὐτὸ στὸ μελόδραμα. Γράφω στὸν κύριο καὶ στὴν κυρία Γκαλύς ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι στὴν παράστασι. Θὰ παρακαλέσης στὴν πόρτα νὰ σὲ ὁδηγήσουν στὸ θεωρεῖο Δ' καὶ θὰ δώσης τὸ γράμμα στὸν ἴδιο τὸν κ. Γκαλύς...

Ὁ Ἀντώνης ἐνθουσιάστηκε γιὰ τὴν εὔνοια αὐτὴ τῆς τύχης. Ἦταν μιὰ εὐκαιρία γι' αὐτὸν νὰ μείνη ἕνα βράδυ ἔξω καὶ νὰ βρῆ τὴν παρέα του. Ξυρίστηκε λοιπόν, ἔβαλε τὴν καλύτερη φορεσιά του καὶ στὶς ἐνηὰ ἀχριβῶς βρισκόταν στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου, ὅπου ζήτησε νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸ θεωρεῖο Δ'.

Ἡ ταξιθέτις τὸν ὡδήγησε στὸ θεωρεῖο τῶν Γκαλύς, ὅπου ὁ Ἀντώνης μὲ ἀπορία του εἶδε ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος ἐκεῖ ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ νόστιμη νέα μὲ μαῦρα, ποὺ καθόταν στὸ βάθος μὲ μεγάλη μετριοφροσύνη.

— Ἔχω ἕνα γράμμα γιὰ τὸν κ. Γκαλύς, ἐκ μέρους τοῦ κ. Φοργκέϊγ, εἶπε ὁ Ἀντώνης στὴ νέα. Γράφει ὅτι δὲν θὰ μπορέση ἀπόψε νἄρθη στὸ θέατρο...

— Μά... οὔτε κι' ὁ κ. Γκαλὺς θἄρθη, ἀγόρος ὑπεράσπισε τὰ συμφέροντά του καὶ ἐπειδὴ ἦταν καὶ ἐκ φύσεως γενναιόδωρος, τοῦ ἔδωσε ποσὸν δεκαπλάσιο ἀπὸ ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ πάρη ὡς δικηγορικὴ ἀμοιβή. Ἐπὶ πλέον ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τοῦ παρέθεσε στὸ μεγαρό του καὶ πλουσιώτατο γεῦμα, στὸ ὁποῖο διέταξε κι' ἐσερβίρισαν τὰ σπανιώτερα κρασιά.

Ὁ δικηγόρος ὅμως παρεξήγησε τὴν γενναιοδωρία τοῦ λόρδου κι'ἐνόμισε ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν φορολογήση καὶ πάλι. Τὴν ἑπομένη λοιπὸν τοῦ γεύματος τοῦ ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο σημείωμα :

«Ὁ λόρδος Στάνλεϋ ὀφείλει στὸν δικηγόρο Σ.... 3 λίρες στερλίνες, 6 σελίνια καὶ 8 πέννες, ὡς ἀμοιβή του, γιὰ μιὰ συνομιλία νομικῆς φύσεως ποὺ ἔγινε χθὲς κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος».

Ὁ λόρδος θύμωσε γιὰ τὴν πλεονεξία τοῦ δικηγόρου καὶ γιὰ νὰ τὸν τιμωρήση τοῦ ἔστειλε ἀμέσως τὸ ἀκόλουθο σημείωμα :

«Ὁ δικηγόρος Σ.... ὀφείλει στὸν λόρδο Στάνλεϋ 7 στερλίνες γιὰ ἕνα γεῦμα ποὺ τοῦ παρέθεσε μὲ κρασιὰ ἐκλεκτά, δηλαδὴ Μπορντώ, Ξερές, Σαμπάνια κ.τ.λ. ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ προσηρτημένο μενού» !

Δὲν ἐσκέφθηκε ὅμως ὁ λόρδος ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο πῆγε νὰ τὰ βάλη ἦταν δικηγόρος καὶ ἐξεπλάγη ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα πῆρε τὴν ἀκόλουθο ἐπιστολή του :

Μυλόρδε,

«Λυποῦμαι πολύ, διότι ὡς πολίτης ποὺ σέβεται τοὺς νόμους, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς καταγγείλω, γιατὶ χωρὶς νὰ ἔχετε τὴν ἀπαιτουμένη ἄδεια οἰνοπώλου καὶ ξενοδόχου πουλᾶτε κρασιὰ καὶ φαγητά. Δεχθῆτε παρακαλῶ τὴν ἔκφρασι τῆς λύπης τοῦ ἀφοσιωμένου σας Σ.... κ.τ.λ.»

Καὶ ὁ λόρδος ἀναγκάσθηκε νὰ πληρώση τὶς 3 λίρες, 6 σελίνια καὶ 8 πέννες, γιὰ νὰ μὴ μηνυθῆ ἀπ' τὸν τετραπέρατο δικηγόρο !..

πάντησε συνεσταλμένη ἡ νέα. Ἡ μητέρα τῆς κυρίας εἶνε ἀδιάθετη καὶ ὁ κύριος μὲ τὴν κυρία ἔμειναν μαζύ της. Ἔχω κ' ἐγὼ ἕνα γράμμα γιὰ τὸν κ. Φοργκέϊγ, στὸ ὁποῖο τοῦ γράφουν τί τοὺς συνέβη...

— Τί περίεργη σύμπτωσις !... εἶπε ὁ Ἀντώνης. Ἐσεῖς λοιπὸν εἶστε....

— Ἡ καμαριέρα τῆς κυρίας Γκαλύς, ἡ Ἀμέλια...

— Κι' ἐγὼ ὁ ὑπηρέτης τοῦ κ. Φοργκέϊγ, ὁ Ἀντώνης. Δὲν μᾶς μένει λοιπὸν τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀνταλλάξουμε τὰ γράμματά μας. Ὁρίστε τὸ δικό μου.

— Εὐχαριστῶ... Πάρτε καὶ σεῖς τὸ δικό μου.

Ἡ πρώτη πράξις εἶχε τελειώσει.

— Πρέπει νὰ φεύγω, εἶπε λυπημένος ὁ Ἀντώνης. Εἴδατε τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔργου δεσποινίς... Τρώγεται ;

— Χμ... Ἔτσι κι' ἔτσι... Λιγάκι... ἀνάλατο μοῦ φάνηκε !... Δὲν τὸ πολυπρόσεξα γιατὶ ἤξερα ὅτι δὲν θὰ καθόμουν ὡς τὸ τέλος...Δὲν κατάλαβα μεγάλα πράματα ἀπ' τὴν ὑπόθεση, ἡ μουσικὴ ὅμως μοῦ φάνηκε ὡραία...

— Εἶνε κρῖμα νὰ χάσουμε ἕνα τέτοιο θεωρεῖο, ἕνα πληρωμένο θεωρεῖο, εἶπε ὁ Ἀντώνης. Καὶ δὲν μποροῦμε, διάβολε, νὰ τὸ πουλήσουμε τέτοια ὥρα...

— Ἔννοια σας, δὲ σκοτίζουνται ἀπὸ τέτοια οἱ Γκαλύς, ἀπάντησε ἡ Ἀμέλια.

— Μπᾶ ! Εἶνε πλούσιοι ! Εἶστε εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ θέσι σας ;

— Δὲν ἔχω παράπονα.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Ἀντώνης ἦταν λεπτομερῶς πληροφορημένος γιὰ τοὺς Γκαλὺς καὶ ἡ Ἀμέλια ἤξερε καταλεπτῶς τὸν βίο τοῦ Φοργκέϊγ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὸ διάλειμμα τελείωσε κι' ὁ μαέστρος χτυποῦσε ἐπάνω στὸ ἀναλόγιο τὴ μπαγκέτα του.

— Πῶς ἤθελα νὰ δῶ κι' αὐτὴ τὴν πρᾶξι... Ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὸ θέατρο !... εἶπε ἡ Ἀμέλια.

— Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὸ θέατρο... Ἂν πρόκειται μάλιστα γιὰ κανένα ἐρωτικὸ δρᾶμα... ψιθύρισε ὁ Ἀντώνης.

Ὅταν γύρισε σπίτι του γιὰ νὰ ντυθῆ...

Κάθισαν τότε κι' οἱ δυὸ καὶ παρηκολούθησαν ὅλη τὴν πρᾶξι δίχως νὰ βγάλουν μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα τους.

Στὸ δεύτερο διάλειμμα σχολίασαν τὸ ἔργο. Ὅταν ὅμως σήμανε ἡ ἀρχὴ τῆς τρίτης πράξεως ἡ Ἀμέλια εἶπε ἀπότομα :

— Δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ δῶ ! Θέλω νὰ δῶ τί θὰ γίνη στὸ τέλος ! Οὔφ ἀδελφέ !...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ! ἀπήντησε ὁ Ἀντώνης.

Ἔκαμαν τὶς κρίσεις τους γιὰ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ ἡ νεαρὰ καμαριέρα εἶπε ὅτι λυπᾶται πολὺ ποὺ δὲν ξέρει τὰ ὀνόματά τους. Ὁ Ἀντώνης τότε ἀποφάσισε νὰ σηκωθῆ καὶ ν' ἀγοράση ἕνα πρόγραμμα.

Ἡ τιμὴ ὅμως τοῦ προγράμματος τοῦ φάνηκε ὑπερβολικὴ καὶ δίστασε... Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πωλητὴς στεκόταν στὴν πλατεῖα, ἀκριβῶς ἀντίκρυ στὸ θεωρεῖο Δ', ὁ Ἀντώνης, στὸν ὁποῖο ἡ Ἀμέλια χαμογελοῦσε ἀπὸ μακρυά,κατάλαβε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γυρίση μ' ἄδεια χέρια, προφασιζόμενος ὅτι εἶχαν ἐξαντληθεῖ τὰ προγράμματα. Ἀγόρασε λοιπὸν ἕνα πρόγραμμα. Ἡ Ἀμέλια εὐχαρίστησε τὸν εὐγενῆ καβαλιέρο της καὶ ξεφύλλισε τὸ πρόγραμμα μὲ μεγάλη περιέργεια.

Ἡ τρίτη πρᾶξις εἶχε ἀρχίσει... Μὲ περισσότερο θάρρος, χωρὶς δειλία σχεδόν, κάθισαν τώρα κι' οἱ δυὸ ἐλεύθερα στὴν πρώτη σειρὰ τῶν καθισμάτων τοῦ θεωρείου...

Ἐπὶ τέλους τελείωσε κ' ἡ τετάρτη πρᾶξις ὅταν οἱ δυὸ ὑπηρέται, μὲ πολλὴ τους λύπη ἀποφάσισαν ν' ἀποχαιρετήσουν τὸ θεωρεῖο τους. Ἦταν οἱ τελευταῖοι θεαταὶ ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὸ θέατρο. Ἄκουσαν πίσω τους νὰ κλειοῦν ἡ πόρτες καὶ σκέπτονταν κ' οἱ δυό τους λυπημένοι ἂν θὰ τοὺς παρουσιαζόταν καμμιὰ φορὰ πάλι ἡ εὐκαιρία νὰ περάσουν μιὰ τέτοια εὐχάριστη βραδειά.

Εἶχαν πειὰ γνωριστεῖ καλὰ μεταξύ τους. Ὁ Ἀντώνης ἦταν πληροφορημένος ὅτι ἡ Ἀμέλια ἤξερε νὰ χτενίζη καὶ νὰ κάνη μανικιοῦρ κ' ἡ Ἀμέλια καταλάβαινε ὅτι ὁ Ἀντώνης θἄχε λαμπρὸν μέλλον...

***

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα ὁ Ἀντώνης καὶ ἡ Ἀμέλια ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Κι'ὅταν πειὰ τοὺς ρωτοῦν πῶς πρωτογνωρίστηκαν, ἡ Ἀμέλια ἀπαντᾶ μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησι :

— Ποῦ γνωριστήκαμε ;... Στὴν Ὄπερα, καλέ... Εἴχαμε μεταβῆ ἐκεῖ μετὰ τῆς μαμᾶς, ἦρθε καὶ ὁ Ἀντώνης μὲ τὴ μαμά του καὶ ἤρκεσε ἓν μόνον βλέμμα διὰ νὰ καταλάβουμε πῶς εἴμαστε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο...

Μ. Ζαμακουά

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἡ περιφρόνησις εἶνε ἡ μόνη ἐκδίκησις τῶν μεγάλων ψυχῶν.

— Μποροῦμε νὰ ζήσουμε εἰρηνικὰ μ' ἐκεῖνον ποὺχει αἰσθήματα διαφορετικὰ ἀπ' τὰ δικά μας, ὄχι ὅμως καὶ μ' ἐκεῖνον ποὺχει κατώτερα αἰσθήματα.